Anul V NO. 10

Patru pagini: 3 lei exemplarul

15 Noembrie 1937

IDEEA NAȚIONALĂ

Abonamente:

Abonamentul pe un an	120 lei
Pe jumătate de an	60 „
Instituții și sprijinitori	500 „

„Legionarul din comerț va ști deci, că misterul înfloririi comerțului său, ca și a tuturor înfloririlor pe lume — stă în DRAGOSTE: dragostea de meserie și dragostea de oameni".
CORNELIU Z. CODREANU

Director: N. N. Manolescu
Redacția și Ad-ția:
Str. Carol I No. 58 Buzău

ARHANGHELII

Creștinătatea ortodoxă serbează la 8 Noembrie pe Sf. Arhangheli, căpeteniile duhurilor divine, oștilor îngerești. Pe Sf. Gavriil, aducătorul veștii că pe pămînt va veni Dumnezeu—Iisus Hristos. Pe Sf. Mihail, cel ce din veac a prins în dreapta lui sabia de foc și în numele lui Dumnezeu a pornit lupta împotriva Satanei și ispitirilor drăcești.

Dumnezeu vrea ordine, dreptate, pace, iubire...

Satana vrea destrăbălare, nedreptate, răsmeriță, ură...

Și cînd Satana s'a semețit contra lui Dumnezeu și a spiritului divin, Arhanghelul Mihail a ieșit în fruntea spiritelor bune și a strigat: „Să luăm aminte...!" L-a plesnit cu sabia, aruncîndu-l în adînc.

Un arhanghel poartă cuvîntul lui Dumnezeu, iar celălalt sabia..., în cer și pe pămînt.

In Țara noastră sunt prinse în luptă puterile Satanei cu cele ale lui Dumnezeu.

Sabia Arhanghelului Mihail a fost încinsă de Căpitan și Legiune, care vor ca între Romîni, chiar și în Univers, să stăpînească Duhul lui Dumnezeu, — ordinea, dreptatea, pacea, iubirea și onoarea — duhul creștin.

Desigur că lupta nu se va sfîrși decît cu biruința lui Dumnezeu și căderea Satanei.

„Să luăm aminte!".

La lupta dusă de Căpitan și Legiune!

Este pentru trăirea Neamului Romînesc în Dumnezeu, în vecinicie!

Păr. T. Bratu

Căpitanul negustor

Numai alăturarea acestor cuvinte pare unora o nepotrivire, o coborîre, pentru șeful celei mai rodnice și mai originale mișcări de regenerare a neamului: mișcarea eroică legionară.

—Ce poate face un șef al unei mișcări cu pretenții de a reforma țara, dacă deschide restaurante și băcănii? — Așa o să scăpăm de jidani, luînd pe studenți dela carte și făcîndu-i chelneri? întreabă unii nedumeriți.

Alții, deși nu o spun, le citești în ochi că au mirosit și aci un soi de demagogie, un nou asalt al „demagogiei" legionare. Știți „demagogia" care a vrut să construiască diguri contra inundațiilor, a reparat și înălțat mînăstiri și biserici, a ridicat școli mausolee pentru osemintele eroilor și case pentru văduve și lucrători, a făcut șosele și a săpat fîntîni, a întruchipat troițe sfinte și a clădit mîndrețe de cămine studențești și sedii pentru mișcarea legionară, iar toate acestea le-a făcut fără un ban din bugetul Statului, ci numai prin munca și jertfa legionarilor și a bunilor romîni. Și ar fi preschimbat, în vara trecută, întreaga Romînie într'un șantier, într'o imensă tabără de muncă, dacă politicianii nu îngrădiau prin legi efectele binecuvîntate ale acestei sfinte „demagogii", oprind numai pe seama Statului „munca de folos obștesc" și recunoscînd neputința lor de a da lupta pe acest teren, în care ei nu au nicio chemare și desigur, niciun interes.

Inclinarea de a vedea o scoborîre sau cel puțin o nepotrivire între poziția Căpitanului, al cărui nume a intrat depe acum în legendă, și între poziția de negustor dovedește — în cazul oamenilor de bună credință, căci numai de ei ne ocupăm — lipsă de înțelegere și oarecare opacitate de suflet și față de Căpitan și față de negoțul legionar.

Căpitanul este un luptător, un educator, un medic sufletesc, care dela postul său de observație și de comandă, veghează ca un Arhanghel asupra destinului romînesc. Precum odinioară, Ștefan al Moldovei care pentru toți romînii a rămas Cel Mare și Sfînt alerga în lupte cu sabia în mînă acolo unde prăpădul era mai mare—„ca văzîndu-l ai săi să nu se îndărăpteze", după cum au fost cîștigate atîtea biruințe de Căpitanii, Voevozii și Regii noștri, prin puterea exemplului personal și a propriei jertfe, tot astfel Căpitanul aleargă pretutindeni, unde este de întîmpinat o primejdie mare pentru neam. A alergat și acum, punîndu-și pieptul și aruncînd în cumpăna victoriei întreaga putere de jertfă și de înfăptuire a Legiunii, spre a scăpa dela moartea apropiată comerțul romînesc.

Aci ne amenință, pe noi romînii, cea mai mare primejdie: în comerț, în cîmpul gospodăriei naționale, în funcțiunile economice ale comerțului și industriei aducătoare de putere și cîștig mult, prin care străinii s'au îmbogățit peste măsură sărăcindu-ne și ajungînd stăpînii noștri, numai fiindcă ne-au îndepărtat și gonit sistematic din negoț și din meserii, bresle care făceau faima și belșugul tîrgurilor romînești de altădată.

—Dar aceasta nu e un lucru nou se va spune. Chiar dinainte de răsboi și mai ales după răsboi, comerțul romînesc a dat îndărăt pînă aproape de dispariție, în fața ofensivei tăcute, dar necruțătoare și sistematice, a comerțului jidovesc. Cîte încercări de apărare nu s'au făcut! Degeaba, nu are romînul tragere de inimă, pentru comerț, nu are știofă de negustor și pace!

Așa judecă, mai precis așa a judecat pînă în vara trecută, omul depe stradă care nu a pătruns în miezul lucrurilor.

Căpitanul însă e un romîn năsdrăvan, un erou și un om de geniu, care citește în viață, în sufletul oamenilor, în lume, ca într'o carte deschisă. Bagă de seamă răul, suferă, se adîncește

N. N. Manolescu

Continuare în pag. 3 a

Insemnări pe marginea unui congres de presă

Acum o săptămînă, Lugojul a adăpostit pentru două zile pe „ziariștii" provinciali, „veniți din cele patru unghiuri ale țării" pentru a pune la punct diferitele chestiuni de ordin cultural și profesional ale breslei.

Asociația Presei Buzoiene, care și-a trasat încă de acum cinci ani un drum cu totul original, impunînd o linie de conduită cu adevărat nobilă „nobilei" bresle, nu a lipsit nici de astă dată.

Disprețuind forțele lipsite de seriozitate sau superficiale ale unor asemenea manifestări, ea a ținut să verifice drumurile parcurse, să ia atitudine acolo unde e nevoe, reprezentînd ceace domnii din fruntea federației presei provinciale au numit totdeauna o „opoziție".

„Opoziție" în sensul că atunci cînd toate lepădele galițiene veni-te să se îmbuibe la mese copioase, scump plătite de oficialități, sau în discuțiuni coborau breasla pînă la o simplă meserie din care fiecare analfabet șantajist putea să scoată banul de alții greu muncit,—ea știa să-și impună punctul de vedere cultural.

Punct de vedere cultural? Dar bine ce înseamnă acest lucru într'o țară „liberă", „constituțională", „umanitaristă"? Inseamnă pur și simplu, înlăturarea tuturor pigmeilor care oricînd puteau fi dispuși să deschidă o circiumă pentru a vinde rachiu poporului în loc de-a scri la gazetă! Mai înseamnă demnitate, pregătire sufletească, recepțiune pentru marile dureri ale neamului!

Pot fi ele găsite în starea de astăzi a lucrurilor?

Lugojul s'a arătat în haina lui de sărbătoare așa cum regățenii prea puțin s'au așteptat. Pretutindeni, ni s'a părut că avem de-aface cu niște oameni cu adevărat eroici. Am vizitat cimitirul ortodox unde se odihneau în pacea dătătoare de liniști edenice, Coriolan Brediceanu, Ioan Vidu, tenorul Grozăvescu, Tiberiu Branisce și toată floarea unei intelectualități dîrze decedate în jertfă pentru iubirea ei de țară și inima ne-a tresărit de bucurie — bucuria tristeților respectate — cînd tînărul Corneliu Zaslofi ne-a punctat cu lacrimi în cuvinte traseul unor vieți neprihănite și creatoare.

Am ascultat apoi o slujbă dumnezeiască în catedrala, veche și neagră, a Lugojului și cu respirația tăiată cuvintele pline de sevă ale bătrînului acela care ne vorbea despre viața de sacrificiu a ziaristului Coriolan Brediceanu, la desvelirea statuii acestuia din fața liceului ce-i poartă numele.

Atunci m'am întrebat dacă Coriolan Brediceanu va fi știind din întunericul fără cuprins al morții, ce-i fac epigonii întru gazetărie—epigonii aceștia care nu știu să se angreneze la discuție decît atunci cînd e vorba de case de pensiune, permise de gratuitate pe c. f. r., case de ajutor mutual, etc. O, desigur, dacă acest mare 'naintaș al scrisului nostru și nu al lor, ar trăi azi, nici nu i s'ar da măcar titlul de gazetar profesionist și fără îndoială ar părea o rara avis în pustiul fără margini al atîtor gazetari din provincie, perciunați și tarabagii.

* * *

Congresul în sinea lui a însemnat un regres față de celelalte de pînă acum. Constanța, Oradia Mare, Craiova au fost trepte pentru scara idealului romînesc, avînd în vedere că fiecare din aceste congrese s'a impus tot mai mult — și aceasta grație Buzăului — în ceace privește romînizarea presei și ridicarea breslei la un nivel de mare demnitate.

Faptul se datorește în primul rînd interesului pe care-l depun ziariștii jidani din presa de provincie pentru stabilirea principiilor lor și desinteresării cu care iau parte ziariștii romîni. Primii iau parte la banchete și cu sughițuri la toate declarațiile publice, și tot atît de platonice, pe care le fac conducătorii în privința lor, dar și la congres vin deasemenea în număr mare. Cei de al doilea se mulțumesc cu banchetele și aplauzele — ce entuziaști sunt d-lor! — dar la congres lipsesc și lasă pe adevă-

Dem. Iliescu

Continuare în pagina 3-a

CĂMINUL „ARDEALUL LEGIONAR"

La sfîrșitul lui Octombrie, la Cluj, s'au terminat ultimele lucrări pentru acoperirea Căminului „Ardealul legionar".

Inițiativa construirii acestui cămin aparține d-lui Banea.

Acolo în inima Ardealului, la Cluj, venit dela Iași, din toamna lui 1931, D-l Banea, suflet din sufletul Căpitanului, a strîns la pieptul său pe toți legionarii din aceste părți, împărtășindu-le și lor credința legionară.

In anul următor pornește la lucru. Cu ce?

Cu zero lei, zero bani, însă suflet cît o țară. Iată capitalul inițial. După un efort continuu de doi ani rezultatul îl vedem: o mare clădire cu parter și două etaje, avînd 27 de încăperi.

Ca și cu zece ani în urmă la Ungheni și Răpa Galbenă, acum la Cluj dela temelie pînă la acoperiș, dela pămîntul frămîntat cărămizi, și pînă la tencuială, găsim munca împletită cu suflet și cimentată cu cîntec legionar.

Fiecare și-a dat tot ce a putut pentru realizarea unui scop ce-l depășea interesele egoist-personale. Unii au oferit brațele, alții au dat material și bani, cu toții construind căminul în cîntec și viață legionară.

Astfel se face educația individului ca munca-efortul lui, să fie pusă în slujba unui alt interes decît al său, în interesul aproapelui ce se află în nevoe, în slujba Neamului primejduit. Iată rezultatul lucrărilor efectuate în Cluj la Căminul „Ardealul legionar", rezultat ce l-au dat și celelalte tabere și șantiere legionare, începînd cu tabăra dela Ungheni și terminînd cu sediul legionar din Capitală: munca oferită pentru realizarea unui scop general.

In mic, acolo pe șantier se clădește Romînia Legionară, făcîndu-se și educația spirituală a romînului de mîine.

„Oratoria ta este oratoria faptei", așa glăsuește legea legionară. Prin aceste cuvinte se sintetizează o credință nouă, care răstoarnă complect vechea mentalitate democratică.

In locul vorbăriei deșarte, mișcarea legionară pune fapta creatoare. Creatoare de biserici, de drumuri, de școli, de case, cu un cuvînt creatoarea unei noui Romînii, creatoare de oameni muncitori, drepți, corecți, cu credință nouă, gata de a se jertfi pentru ea, adică de oameni noui, educați într'o nouă spiritualitate.

Efortul continuu al lumii legionare pentru crearea Romîniei de mîine, efort ce nu cunoaște imposibilul, iată învățămîntul ce-l tragem din construirea căminului „Ardealul legionar" din Cluj.

-Nicolae Păun

Asediații dela Rîpa Galbenă

Conferința d-lui Profesor (II)

de Nicolae Păun

Legionarii nu erau lăsați să pătrundă în sate. Arestările ilegale și abuzurile prevesteau furtuna cea mare.

La cîteva zile după plecarea Căpitanului, d-l Profesor Ion Zelea-Codreanu, tatăl Căpitanului, a sosit în Iași. Era în trecere, plecînd a 2-a zi dimineața.

La cămin, unde venise d. Profesor, nu erau decît vreo cîțiva legionari. O parte din ei făceau de serviciu la tipografie. Restul legionarilor, fiind ora prînzului, luau masa la cantina studențească, la Clocan sau la Pavilion, unde studenții mîncau ieftin și mult, mai ales pîine la discreție.

Cîțiva din legionarii rămași la Cămin erau epurii cantinei de pe Păcurari, adică mîncau pe furiș, la prînz, după ora 2, și seara după ora 8. Din aceștia făceam parte și eu.

D. Profesor a întrebat de d. Banea. Dau fuga la etaj, unde locuia d. Banea cu familia: d-na și Lili — fetița lor. D-na îmi spune că este invitat de cineva să ia masa la Pavilion.

Intrucît nici d. Profesor nu mîncase, îl conduc la Pavilion unde găsim pe d. Banea stînd la o masă cu cîteva persoane necunoscute mie.

D. Profesor, foarte tacticos, ia loc la masă, dupăcare eu mă retrag, mai cu seamă că se apropiase ora 2, iar mirosul bucatelor de acolo îmi deschidea pofta de mîncare și mai mult.

Profitînd de această ocazie, d. Banea a rugat, din partea legionarilor, pe d. Profesor, că în acea seară, să țină o conferință, ceiace d-sa a acceptat cu bucurie.

Intr'adevăr se putea citi, puțin mai tîrziu, la cantina studențească și la căminul central, un afiș, pe care era scris cu verde:

„Astă seară, ora 8½, d. Profesor Ion Zelea-Codreanu, va ține o conferință, în sala Căminului Cultural Creștin (Rîpa Galbenă). Subiect rezervat".

Ofensiva comerțului legionar

Deschiderea unui restaurant legionar în Calea Griviței colț cu Bulevardul Basarab

CAMARAZI

SĂ NU EZITE ÎN A SE ARUNCA PE ACEST DRUM CĂCI NU ESTE RUȘINE A FI NEGUSTOR.

Deschiderea restaurantului muncitorilor din Cartierul Griviței

CAMARAZI

Italia aderă la pactul anticomunist

Inaugurarea noului sediu legionar din Buzău

NUNTA LEGIONARĂ

PROFANAREA UNEI CRUCI

Sunteți sătul de speculă și de vorbărie?

Căpitanul negustor

Continuare din pag. 2-a

Insemnări pe marginea unui congres de presă

— Continuare din pag. 1-a —

DE PRIN LUME ADUNATE...

Vries de Heege-linden

Răzbunarea

Maramureșul

PENTRU CITITORI

Strângeți tot fierul vechi și-l dăruiți Legiunei

Pesimismul d-lui Profesor N. Iorga şi înfăptuirile Legiunii

Dl. Profesor N. Iorga e unul din puţinii romini care cunosc nu numai aşezările neamului rominesc, depe întreaga geografie a ţării, dar şi trecutul nostru istoric şi manifestările mai de seamă, din trecut şi prezent, ale sufletului rominesc şi posibilităţile, uneori uimitoare, ale acestui suflet. De aceea d-sa a cărui viaţă s'a împletit adesea cu viaţa neamului, are puţinţa — graţie şi marelui său talent oratoric — de a da o viziune de ansamblu, la un moment anumit, a vieţii romineşti, de a ne zugrăvi ca într'o frescă uriaşă această viaţă cu aspectele ei caracteristice.

Un singur cîmp de manifestări pare a nu-i fi cunoscut d-lui Profesor N. Iorga: manifestările tineretului şi cînd spunem tineret, înţelegem tineretul legionar — singurul tineret representativ al ţării. Această lacună din informaţia, din trăirea vieţii romineşti, a d-lui Profesor s'a evidenţiat nu numai odată, în anii din urmă, de cînd tineretul, în frunte cu şeful său spiritual şi politic, DL. CORNELIU ZELEA CODREANU, a ajuns prin marea lui iubire de neam şi prin dinamismul creator al luptei sale, pe primul plan al vieţii romineşti.

Nu căutăm explicaţii acestei lacune, acestei ignorări a tineretului legionar şi a numeroaselor, rodnicelor şi adînc semnificativelor manifestări ale acestui tineret. Uneori, vecinii se cunosc mai puţin decît alţi locuitori mai îndepărtaţi ai aceluiaşi cartier.

Cu simţirea sa năvalnică şi fierbinte, străbătută de iubirea pentru tot ce e rominesc, cu adînca sa religiozitate faţă de credinţa străbună, de trecutul nostru naţional, şi faţă de icoana slăvită a lui Ştefan cel Mare şi Sfînt, cu inteligenţa sa a tot pătrunzătoare, respingînd calculele meschine, cu isbucnirile de sinceritate, cu eroica sa putere de muncă şi de jertfă şi cu puritatea patriarhală a vieţii sale, Dl. Profesor Nicolae Iorga se situează în imediata vecinătate spirituală faţă de noua spiritualitate a tineretului. Chiar cînd trece la faptă, cum a fost cazul recent cu congresul extraordinar al Ligii Culturale — ţinut în vederea unei acţiuni cetăţeneşti pentru ridicarea economiei noastre naţionale — drumul d-lui Profesor se apropie mult, pare să fie paralel, dar nu se uneşte, cu drumul cel mare şi victorios al legionarilor.

Se va uni el, vreodată?

*
* *

Lăsînd deoparte orice anticipare şi căutînd să rămînem în cadrul unei depline obiectivităţi, vom încerca să definim poziţia spirituală a d-lui N. Iorga, aşa cum se conturează ea în discursul consacrat economiei romineşti, privind-o în raport cu poziţia Legionarismului.

Mai întîi, o caracterizare generală. Întunecata, puternica, sfîşietoarea expunere a d-lui Profesor, cu toată energia explosivă a părţii finale, este *pesimistă*. Am citit de mai multe ori această răscolitoare cuvîntare, în care nota deprimantă predomină tocmai într'un discurs destinat să dinamizeze, să arunce în lupta energiile naţionale.

Să-şi fi făcut iluzii inteligenţa lucidă a d-lui Iorga asupra posibilităţilor de înfăptuire, în cîmpul economic, ale colaboratorilor săi dela Liga Culturală şi ale unor oameni de bine din toate partidele, cînd stă împotriva formidabila putere economică a jidanilor şi minoritarilor şi însăşi acţiunea distructivă a acestor partide despre care d-sa spune că *„sfarmă şi oasele voinţei de bine a oricui"*?

Cu complicitatea cui s'a ajuns la dictatura economică jidovească şi minoritară, dacă nu a acestor partide ai căror conducători figurează în consiliile de administraţie ale tuturor întreprinderilor străine, ce sugrumă şi puţinul cît a mai rămas în mîini romineşti, din economia noastră naţională.

Atmosferă s'ar putea crea chiar în condiţiunile în care vrea să lucreze dl. Iorga. S'ar putea porni un început de organizare a *boicotului economic antiiudaic*, tot atît de trebuitor pe cît de imperios necesară este *crearea şi susţinerea de noi magazine şi întreprinderi comerciale şi industriale, romineşti*, mai ales în acele oraşe şi tîrguri unde nu sunt decît întreprinderi streine.

Credem că altul ar fi fost tonul general al cuvîntării şi altul ar fi fost şi finalul acelei cuvîntări, dacă dl. Profesor N. Iorga ar fi încercat să cunoască mai de aproape rezultatele spirituale şi materiale care au început să se arate sub forma unei **mentalităţi nouă în negoţul rominesc, a unei şcoli nouă, cu rosturi imediate şi practice**, pentru educarea, îndrumarea şi oţelirea unor elemente tinere, de elită, destinate bătăliei comerţului legionar, dacă ar fi trăit în **atmosfera de curat şi înălţător misticism naţional** ce însoţeşte, în rîndurile legionarilor ca şi ale publicului consumator, orice înfăptuire a Căpitanului, ca întemeietor şi deschizător de drumuri sigure, al comerţului rominesc.

Aşa cum se înfăţişează însă, cuvîntarea d-lui Profesor, ea rămîne o sguduitoare mărturisire a unor adevăruri vitale pentru neamul rominesc, un verdict de condamnare pentru politica veche, păcătoasă, ce a dus la pierderea atîtor posiţii în cîmpul economiei, „naţionale" doar cu numele, **un semnal de alarmă care pune şi mai mult în lumină importanţa epocală a ofensivei comerţului legionar.**

*
* *

„Noi ne găsim în momentul de faţă minoritari în ţara noastră", constată dela început preşedintele Ligii Culturale. Urmează evocarea lipsei de prevedere, a uşurinţei criminale şi a nepriceperii cu care a fost pregătit şi purtat răsboiul.

„Am jertfit de patru ori mai mulţi oameni decît s'ar fi jertfit, în alte împrejurări, dacă răsboiul se făcea cu chibzuială".

Acuzaţiile d-lui Profesor N. Iorga sunt categorice. Ele privesc deopotrivă lipsa de chibzuială, de prevedere şi de iubire de neam în aşa zisa pregătire a războiului ca şi în pregătirea — fără niciu nuanţă de ironie — a dezastrului nostru economic. Dl. Profesor N. Iorga stabileşte răspunderile generaţiei sale, ale generaţiei care deţine încă puterea — generaţia partidelor democratice — contra păcatelor şi rătăcirilor căreia se ridică, vijelioasă dar constructivă, generaţia tînără, verde, legionară.

Cu un pămînt înzestrat cu toate bogăţiile şi cu o rasă *„capabilă de orice avînt şi orice ispravă"*, politicianii din generaţia bătrînă au ajuns la rezultatul că *„în ţara aceasta pe care noi am făcut-o, cu pămîntul ei stropit în toate laturile de sîngele celor cari s'au jertfit, noi nu suntem stăpîni. Adevărul este acesta, dece să ne înşelăm"*.

Amintind faptul că oraşele ne sunt cotropite de streini, „cari nu vor să fie romini şi cari nu vor fi niciodată romini" şi demonstrînd că oraşele reprezintă solidaritatea unui neam, blocul acestei solidarităţi, dl. Profesor accentuează:

„Ei bine, blocul acestei ţări nu-l avem noi, nu ne aparţine nouă".

Apoi analizează magistral aspectele destrămării noastre naţionale:

1. *Şcoala rurală* — şi în mare parte cea secundară şi Universitatea, adăogăm noi — *este o formă*. Cunoştinţele care se învaţă nu sunt folosite, nu sunt în directă legătură cu trebuinţele Rominului, fie el dela sat sau dela oraş, nu-i stimulează încrederea şi energia „în faţa unor minorităţi agresive care înaintează necontenit".

2. *Străjeria* şi *premilitarismul* sunt, în contra intenţiilor din care au pornit, *„nişte simple forme"*, lipsite de fondul moral care *„nu se creează prin decrete şi numirea unor şefi"*. Iar disciplina, fără acest fond moral, nu valorează nici dinsa.

3. *Naţiunea romînă este pulverizată*; „Da, suntem o naţiune pulverizată prin interesele personale, grupate sub masca unor partide politice, care nu sunt de fapt, partide politice. Acesta este încă un adevăr".

4. *Solidaritatea naţională a satelor lipseşte şi ea.* Nu avem un „SUPORT MORAL" — ca naţiune — cu ajutorul căruia să putem înfrunta orice greutăţi sau adversităţi, aşa cum e în Italia sau Germania.

Lipsa unor şcoli corespunzătoare, lipsa unor instituţii cu adevărat educative în afară sau paralel cu şcoala noastră de toate gradele, lipsa unei solidarităţi naţionale şi a unui „suport moral" — sunt, în realitate, aspecte deosebite ale unei singure cauze generatoare a tuturor dezastrelor noastre de orice fel: CORUPEREA, STRICAREA SUFLETULUI NAŢIONAL, cu tot ceace poate să însemne corupţia provocată şi întreţinută de duşmanii noştri şi în special de iudeo masono-comunişti.

Dl. Profesor Iorga nu spune aceasta, dar din observaţiile sale, reese că D-sa e foarte aproape de a sesiza cauza unică a relelor se bîntue ţara, cauză ce a fost descoperită şi combătută, cu o intuiţie genială, de Căpitan:

„Strigaţi în toate părţile că răul, mizeria, ruina, ne vine dela suflet. Sufletul este punctul cardinal asupra căruia trebue să se lucreze în momentul de faţă, sufletul individului şi sufletul mulţimii". (Din declaraţia la mesaj, Noembrie 1933).

Sufletul este principiul pe care se întemeiază Legionarismul.

Dl. Profesor Iorga e pe punctul de a recunoaşte că destrămarea, coruperea sufletului naţional, este cauza originară a tuturor nenorocirilor noastre.

Iată ce spune D-sa:

„Rominul nu mai este om. Este vita mînată din urmă cu biciul evreului, pe care a luat-o a aşezat-o lîngă celelalte dobitoace şi-l supraveghează aşa cum îşi supraveghează celelalte dobitoace".

Dar într'o asemenea stare de animalitate, de înjosire, de laşă resemnare înaintea robiei iudaice şi a morţii naţionale, nu ajunge un om sau un popor decît după ce şi-a pierdut, şi-a amorţit sufletul — conştiinţa de sine.

*
* *

După ce face acest tablou fioros, întunecat, disperat, al mizeriei morale şi materiale şi al neputinţei de a reacţiona, în care a ajuns, din vina conducătorilor, naţia rominească — tablou care se potriveşte îngrozitor de mult lumei vechi, dar care exclude cu totul lumea nouă legionară şi chiar lumea prelegionară, adică pe simpatizanţii Legiunii şi pe cei ce au afinităţi sufleteşti, de care poate singuri nu-şi dau bine seama, cu Legionarismul — dl Profesor Iorga se ocupă şi de cotropitorii cari rînjesc" de teribila solidaritate evreiască şi de îndrăsneala năvălitorilor jidani — uluitoare — acolo şi atunci cînd se cred stăpîni pe situaţie.

„N'au făcut pînă acum petiţie să le cedăm biserica lui Ştefan cel Mare şi a lui Petru Rareş (din Hîrlău nota red.) *pentru sinagogi, dar o vor face. Va veni vremea cînd va trebui să cedăm locaşul Domnilor de odinioară, cari nu pentru aceasta au sfinţit locul, pentruca să fie înconjurat de asediul Asiei. Represintanţi ai unei Europe care moare- aici suntem înconjuraţi de cercul acesta care se strînge necontenit, al scursorilor asiatice"*.

Acesta e punctul culminant al cuvîntării d-lui Profesor Iorga şi culminarea pesimismului său. Nimic nu este forţat, nimic nu pare neadevărat în această sumbră profeţie care s'ar fi împlinit într'o Rominie fără Căpitan şi fără Legiune..

În adevăr, planul de cotropire iudaic există, el este evident şi d-l Iorga îl denunţă:

„Dar atunci cînd şopteşte cineva la urechea unui evreu: *aici în răsăritul Europei, dela Cracovia pînă la Timişoara şi dela Budapesta pînă în adîncul Rusiei, se creiază patria cea adevărată a poporului evreu,* pentru care cealaltă patrie palestineană este numai un îndemn, ca să se facă o repetiţie acolo, a piesei care se va juca aici la noi şi în vecinătatea noastră, cînd se face acest apel, toţi (jidanii n. red.) sunt în picioare".

Această curajoasă demascare a planurilor iudaice în ţara noastră şi în sud-estul european nu va schimba raporturile de dependenţă între partidele noastre democratice şi iudaismul internaţional, nici nu le va determina să-şi facă o concurenţă mai puţin aprigă în vînătoarea puterii, să servească în mod real marile interese ale neamului ori să ia o atitudine rominească şi înţelegătoare faţă de mişcarea legionară de care se isbeşte penetraţia iudeo comunistă în Rominia.

Dece să ne mai mirăm atunci că toate furniturile Statului şi mai cu seamă ale armatei, le fac evreii „cari în felul acesta cunosc şi unele secrete ale armatei romine?"

*
* *

„...UNDE ESTE PUTEREA DUMNEZEIASCĂ PENTRU A REFACE DIN NOU NAŢIUNEA CARE A FOST PULVERIZATĂ?

Aceasta e întrebarea pe care o pune Profesorul în faţa dezastrului rominesc, de care e plină cuvîntarea sa, dezastru care îi frînge încrederea şi energia şi-l face să presimtă iminenta prăbuşire a neamului.

*
* *

Marele suflet de romîn, care este profesorul şi istoricul Nicolae Iorga, ar fi putut să închee cuvîntarea d-sale aici.

Pentru noi, această cuvîntare nu şi-ar fi pierdut din valoarea ei. Ea aminteşte, într'un moment tragic asemănător, „DOINA", acel memento-mori sguduitor, cu care genialul Eminescu a încercat să egiţie din letargie Rominismul ameninţat, încă de acum 50 de ani:

„Dela Nistru pin' la Tisa
Tot Rominul plinsu-mi-s'a
Că nu mai poate străbate
Deatita străinătate".

*
* *

„Unde este puterea dumnezeiască pentru a reface din nou naţiunea care a fost pulverizată?"

Un răspuns a fost dat în congres, celui ce punea această mult înţeleaptă şi rominească întrebare, de d. Profesor Găzdaru, dela Universitatea din Iaşi. D-sa s'a referit în cuvîntarea sa la „elementele de sacrificiu pe care le are în momentul de faţă comerţul legionar".

Răspunsuri asemănătoare au dat şi alte glasuri din sală care n'au vorbit mai răspicat, din discreţie, din voinţa de a nu indispune şi desigur şi din mîndrie, dintr'o anumită conştiinţă de sine.

Nu ştim, poate lucrul este zadarnic, dar noi socotim că acesta este răspunsul ce se cuvine să-l dăm marelui orator, învăţat şi profesor:

Bisericile lui Ştefan cel Mare sau Petru Rareş nu vor fi încălcate de jidani şi nici pămîntul strămoşesc, pe cale de a fi cotropit, nu va ajunge patrie jidovească niciodată. Orice mers ar avea lucrurile în Rominia puterea dumnezeiască pentru a reface naţiunea, „suportul moral" există: Căpitanul şi Legiunea vor şti să asigure destinul de glorie şi de biruinţă al neamului printr'o nouă şi mare înviere rominească sub semnul Arhanghelului Mihail, — al ideii creştine şi al ideii naţionale, armonizate în Legionarism.

N. N. Manolescu

ATENŢIUNE!

Campania pentru strîngerea fierului vechi este în toi. Legionarii şi prietenii lor: tineri, bătrîni şi copii, din toată ţara, strîng orice obiecte de fier sau metal, orice cutiuţe de tablă, cue, tinichea etc, şi le depun apoi în locurile anume destinate de Legiune. Pe acestea oricine le poate afla dela legionari. La Buzău fierul vechi se depozitează în curtea d-lui Const. N. Popescu Bd. Brătianu Nr. 30.

Toţi rominii au înţeles că strîngerea fierului vechiu are acum o importanţă hotărîtoare: 1) Din vînzarea lui se va pune la dispoziţia Căpitanului şi Legiunii un capital însemnat bănesc, *„pumnul de fier"*, care va servi la înfiinţarea de noi întreprinderi, restaurante, magazine legionare şi la distrugerea adversarilor străini. 2) Faptul că la o astfel de luptă iau parte sute de mii sau milioane de romini — fie chiar numai prin dăruirea cîtorva kilograme de fier vechi — constitue un capital imens de voinţă şi credinţă, o putere sufletească, ce va ajuta pe legionari să facă adevărate minuni în bătălia comerţului rominesc.

În curînd o să ningă. Să-i dăm zor, să strîngem cu rîvnă tot fierul vechi pentru Legiune.

Cine primeşte două numere pe rînd din „Ideea Naţională" se socoteşte abonat. Abonamentul rugăm să ni se plătească înainte. Aceasta este regula pentru orice publicaţie. Numai aşa putem scoate ziarul săptămînal, fără întîrzieri.

Redacţia şi Administraţia: Str. Carol I No. 58 Buzău Tipografia şi Legătoria de Cărţi Fraţii Dumitrescu Str. Emil Teodoru 2